

Terug naar
Bennington
Place

SUSAN ANNE MASON

Susan Anne Mason

Terug naar
Bennington Place

Roman

Vertaald door Daniëlle Visser

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor mijn vader, Stan Moneyppenny,
die in 2007 overleed, voordat er ook maar een
van mijn boeken was uitgebracht.
Hij was fervent lezer en ik weet dat hij
heel trots op mij zou zijn geweest.*

*Gelukkig is de mens die in de beproeving staande blijft.
Want wie de proef doorstaat, ontvangt als lauwerkrans het leven,
zoals God heeft beloofd aan iedereen die Hem liefheeft.*
Jakobus 1:12

1

Januari 1944

‘Ik moet dokter Henshaw direct spreken! Het is een noodgeval!’ Isabelle Wardrop stond voor de deur van opvanghuis Bennington Place en ze was zo van slag dat ze zich er niet druk om maakte dat het zo koud was dat haar adem witte wolkjes vormde.

Voortgedreven door adrenaline was ze hiernaartoe gekomen. Ze was vastbesloten geweest en had de gestaag vallende sneeuw genegeerd, maar als het zo hard bleef sneeuwen, zou de stad tegen de ochtend ingesneeuwd zijn.

Maar de weersomstandigheden waren op dit moment het laatste waar ze zich zorgen om maakte.

‘De dokter is nu bij een bevalling en mag niet gestoord worden.’ De verlegen zwangere vrouw die de deur had geopend, wierp over haar schouder een blik in de gang achter zich, alsof ze hoopte dat er iemand zou verschijnen die haar kon helpen, maar dat gebeurde niet. Er hing een bijna onnatuurlijke stilte in het huis.

Isabelle duwde de vrouw opzij, de gang in. Eigenlijk was dat niets voor haar; als Isabelle niet zo wanhopig was geweest, zou ze nooit zoiets onbeleefds hebben gedaan. ‘Het spijt me, maar het leven van mijn moeder staat op het spel. De vroedvrouw kan de bevalling vast wel zonder dokter Henshaw begeleiden.’ Isabelle wist niet veel over de dokter, maar ze wist wel dat hij bij Bennington Place, een opvanghuis voor ongehuwde moeders, samenwerkte met een vroedvrouw. Zij zou toch wel kundig genoeg zijn om zelfstandig een bevalling te doen? Dat moest vanavond dan maar.

De jonge vrouw vouwde haar handen over haar bolle buik.

‘Ik zal mevrouw Reed of mevrouw Bennington voor u halen. Zij weten er meer van dan ik.’

Isabelle dwong zichzelf om een keer langzaam door haar neus adem te halen. ‘Dank je, dat is fijn.’

Zodra het meisje uit het zicht was verdwenen, schoot Isabelle de trap naar de eerste verdieping op. Ze was helemaal niet van plan om te wachten op de leidsters van het opvanghuis die ongetwijfeld zouden proberen haar te kalmeren en weg te sturen. Ze zou de dokter zelf wel vinden en hem de ernst van de situatie duidelijk maken. Dokter Henshaw was haar moeders arts. Hij was zich terdege bewust van de zwakke gezondheid van Monique Wardrop. Het was zijn taak om direct langs te komen en haar meteen te behandelen.

Maakt u zich geen zorgen, moeder. Ik laat u niet in de steek. Dat beloof ik.

Isabelles voetstappen weergalmden boven door de gang. Ze probeerde te ontdekken in welke kamer dokter Henshaw was. Toen ze even stil bleef staan, hoorde ze zacht gekreun. Ze volgde het geluid naar een kamer achter in de gang. De deur stond op een kier.

‘Goed zo, juffrouw O’Reilly. U doet het prima,’ hoorde Isabelle dokter Henshaw zeggen.

De spanning in haar borstkas nam een beetje af. Zodra de dokter de ernst van Isabelles situatie inzag, zou hij het geen probleem vinden om de bevallende vrouw achter te laten. Isabelle haalde diep adem, duwde de deur open en stapte de kamer binnen.

Meteen werd ze overvallen door de reuk van sterke lichaamsgeuren. Snel kneep ze haar neus dicht en nam tegelijkertijd in zich op wat er zich voor haar afspeelde.

Op een bed lag een vrouw met een laken over haar onderlichaam. Bij het voeteneinde van het bed stonden dokter Henshaw en een korte, stevige vrouw, voorovergebogen, met hun hoofden bij elkaar.

‘Het is een stuitligging, mevrouw Dinglemire.’ De dokter

klonk gespannen. ‘U moet me helpen het kindje te draaien.’

‘O nee.’ De oudere vrouw schudde haar grijze hoofd. ‘Volgens mij is dat geen goed idee.’

‘We hebben geen andere keuze. We moeten nu in actie komen, anders verliezen we hen allebei.’

Isabelles hart begon harder te bonzen. Dat klonk niet veelbelovend, maar ze had geen tijd te verliezen. Als de dokter niet snel meekwam naar haar huis, zou haar moeder sterven.

‘Dokter Henshaw?’

Haar stem was niet veel meer dan een fluistering, maar zijn hoofd schoot omhoog en hij keek haar met grote ogen geschrokken aan. ‘Juffrouw Wardrop? Wat doet u hier?’

‘U moet meteen meekomen, dokter. Mijn moeder is stervende.’

Verschillende emoties flitsten over zijn gezicht. Met een meelevende blik in zijn lichtbruine ogen kwam hij een stapje dichterbij. ‘Ik ben bang dat dat niet mogelijk is,’ zei hij zachtjes. ‘Ik ben bezig met een risicovolle bevalling en ik kan nu niet weg. Zodra de baby er is...’

‘Dan is het te laat.’ Haar sombere woorden bleven tussen hen in hangen. ‘Kan de vroedvrouw het niet alleen aan?’

‘Nee, in dit geval niet, helaas.’

Mevrouw Dinglemire kwam bij hen staan. ‘Deze moeder en dit kindje lopen groot risico dit niet te overleven,’ zei ze. ‘Er is een wonder nodig om hen te redden.’

Met zijn blik op Isabelle gericht ging dokter Henshaw half voor de vroedvrouw staan. ‘Als uw moeder er zo slecht aan toe is als u denkt, stel ik voor dat u een ambulance belt om haar naar het ziekenhuis te laten brengen. Dan kom ik daarheen zodra ik hier klaar ben.’

‘U weet dat mijn moeder me dat nooit zou laten doen. Ze heeft enkel vertrouwen in u, dokter.’

Dokter Henshaw zuchtte en sloot zijn ogen. Heel even dacht Isabelle dat hij misschien... bad.

Er klonk een luide schreeuw vanaf het bed en dokter

Henshaw richtte zijn aandacht vlug weer op de vrouw die lag te bevallen.

‘Het spijt me vreselijk, juffrouw Wardrop.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Belt u alstublieft een ambulance voor uw moeder. Ik moet mijn patiënt helpen.’ Na een laatste spijtige blik op Isabelle liep hij terug naar het bed.

Isabelle bleef staan. Elke vezel in haar lichaam schreeuwde dat ze iets moest doen om hem van gedachten te doen veranderen, maar ze kon niets bedenken wat hem kon overhalen, behalve misschien...

Ze schoot naar voren. ‘Ik geef u duizend dollar.’ Ze huiverde zelf bijna bij het horen van de wanhoop in haar stem.

Toen hij zijn gezicht haar kant op draaide, wist ze meteen dat ze een grote fout had gemaakt.

Zijn houding verstijfde en zijn gezichtsuitdrukking verhardde. ‘Uw familie is het misschien gewend dat mensen doen wat hun wordt gevraagd, juffrouw Wardrop, maar ik hou me aan mijn principes. Ik doe geen water bij de wijn voor wat geld.’ Hij gebaarde naar iemand die achter Isabelle in de deuropening stond. ‘Olivia, wil jij mevrouw Wardrop alsjeblieft de deur wijzen?’

De vrouw die lag te bevallen gaf een vreselijke schreeuw. Er liep een koude rilling over Isabelles rug. Voordat ze nog een keer met haar ogen kon knipperen werd ze zachtjes bij haar arm vastgepakt en naar de gang geleid.

Isabelles pas vertraagde toen de realiteit tot haar doordrong. Het werd haar bijna te veel. Toen ze eerder die avond van huis ging, had ze er niet bij stilgestaan dat het haar misschien niet zou lukken om hulp voor haar moeder te krijgen. Wat moest ze nu? Ze moest wel iets doen, anders zou haar moeder de ochtend niet halen. Of ze het nou leuk vond of niet, ze moest dokter Henshaws advies opvolgen.

Isabelle rechtte haar rug en wendde zich tot de vrouw naast haar die ongetwijfeld een van de eigenaressen van het opvanghuis was. ‘Zou u zo vriendelijk willen zijn om een

ambulance te bellen voor Chestnut Hill Road 124? Mijn moeder heeft direct medische zorg nodig.'

'Natuurlijk, ik bel meteen.' De knappe Italiaanse vrouw keek Isabelle fronsend aan. 'Wordt u thuisgebracht, juffrouw Wardrop?'

'Ja, mijn chauffeur staat buiten op me te wachten.' Ze kneep zo hard in het hengsel van haar handtas dat haar vingers er pijn van deden. 'Ik moet gaan.'

'Ik zal bidden voor uw moeder.'

'Dank u.' Plotseling sprongen er tranen in Isabelles ogen.

Gebed was misschien het enige wat haar moeder nog kon redden.

Toen Mark het opvanghuis verliet, begon de zon net op te gaan. Het zag er prachtig uit, maar het was nog steeds even koud. Gelukkig was het rond middernacht opgehouden met sneeuwen, dus de wegen waren in elk geval begaanbaar. Hij veegde met zijn hand langs zijn ogen, alsof hij met dat eenvoudige gebaar zijn vermoeidheid kon verdrijven. Hij had gehoord dat Isabelle Olivia had gevraagd om een ambulance te bellen voor haar moeder, maar toen Mark later een zuster in het ziekenhuis sprak, had zij verteld dat de ambulance leeg weer bij het ziekenhuis was aangekomen. Zoals Isabelle al had voorspeld, had haar moeder geweigerd haar huis te verlaten.

Nu, onderweg naar Rosedale – een van de betere wijken – hoopte hij dat Isabelle de ernst van haar moeders klachten had overdreven. Hij behandelde de vrouw nu al langer dan zes maanden voor maagkanker en hij was al verschillende keren gevraagd om langs te komen voor noodgevallen. Meestal was het hem gelukt om mevrouw Wardrop gerust te stellen en de klachten waar ze op dat moment last van had te verlichten. Maar Isabelle was gisteravond zo van slag geweest dat Mark bang was dat de vreselijke ziekte mevrouw Wardrop nu mis-

schien toch echt te veel begon te worden.

Het enige goede wat de afgelopen zware avond had gebracht was dat het Mark en mevrouw Dinglemire was gelukt om het kindje te draaien, waardoor de bevalling verder voorspoedig was verlopen. Het was een zware bevalling geweest, maar moeder en kind maakten het nu goed.

Hij kon enkel bidden dat dat ook gold voor mevrouw Wardrop.

Mark parkeerde zijn auto op de oprijlaan die in een cirkel voor het huis langs liep, wandelde over het besneeuwde pad naar de voordeur van het landhuis van de familie en liet de koperen klopper hard tegen de deur vallen.

‘Goedemorgen, mevrouw Barton. Ik kom bij mevrouw Wardrop kijken.’

Normaal gesproken begroette de vrouw hem altijd vrolijk, maar nu bleef ze somber kijken. Ze wilde iets zeggen, maar perste vervolgens haar lippen op elkaar en haar kin begon te bibberen, wat helemaal niet paste bij de gewoonlijk zo ferme vrouw.

Mark bleef aarzelend in de deuropening staan. Hij kreeg een naar voorgevoel en er liep een ijzige rilling langs zijn toch al koude rug.

‘U bent helaas te laat, dokter.’ De vrouw snikte hard en bracht haar zakdoek naar haar neus. ‘Ze... Ze is er niet meer. Ze is vlak na middernacht overleden.’

Alle lucht leek uit zijn longen te verdwijnen. De adrenaline die hem de hele nacht op de been had gehouden, verdween als sneeuw voor de zon en zijn benen voelden zo slap als overgare spaghetti. Hij greep de deurpost vast om zichzelf te ondersteunen. ‘Maar ik heb haar twee dagen geleden nog gezien. Toen ging het wel met haar.’ Schuldgevoelens overspoelden hem. Had hij over het hoofd gezien dat haar sterven naderde?

Op dat moment hoorde hij in de woonkamer rechts iemand zachtjes huilen.

Isabelle!

Zijn borst kneep pijnlijk samen, het was bijna alsof iets hem vastklemde. Zij en haar zus zouden kapot zijn van dit verlies. Hij moest gaan kijken of hij iets voor haar kon betekenen.

‘Verontschuldigt u mij.’ Hij liep over de tegelvloer in de gang naar de woonkamer en stapte naar binnen.

Isabelle zat op de lederen sofa met een arm om haar jongere zusje Marissa. Slierten blond haar hingen slordig om Isabelles gezicht en haar oogleden waren rood en opgezet.

Onzeker bleef hij op het kleed staan. Dit was privé, een moment van rouw. Hij had niet het recht om hen te storen. Maar hij was de afgelopen zes maanden vaak bij mevrouw Wardrop langs geweest en had Isabelle beter leren kennen. Als vriend voelde hij de behoefte om haar te troosten. Hij wilde haar in elk geval condoleren.

‘Isa... Juffrouw Wardrop, ik leef enorm met u mee.’ Aarzelend zette hij een paar stappen naar voren totdat hij bij het zien van haar boze blik stokstijf bleef staan.

Ze schoof Marissa een stukje opzij en kwam met een hooghartige houding overeind. ‘U durft wel, zeg, om hier nu op te komen dagen.’

Haar vernietigende woorden voelden als een klap in zijn gezicht. ‘Ik had gezegd dat ik langs zou komen zodra de baby was geboren...’ Zijn woorden ebden weg, hij beseftte dat ze niets zouden uitwerken.

Het blauw van haar ogen werd nog dieper blauw. ‘Nou, zoals u kunt zien, bent u te laat.’ Haar woorden klonken bijtend, maar haar lippen trilden. ‘Als u was meegekomen toen ik het vroeg, zou mijn moeder nog in leven zijn. Ik hoop dat u met die wetenschap kunt leven.’

De waarheid in haar woorden raakte hem en gaf hem een naar gevoel. Misschien had hij iets voor mevrouw Wardrop kunnen betekenen als hij was langsgestaan toen hij werd gehaald, maar het zou alleen het onvermijdelijke hebben uitgesteld. Als hij zijn patiënt in Bennington Place had achtergelaten, zouden zij en de baby allebei zijn overleden. Hij

wreef met zijn hand langs zijn ogen. Dit was het moeilijkste aspect van zijn werk – het nemen van beslissingen over leven en dood, met de mogelijkheid fouten te maken.

Met grote passen liep Isabelle langs hem heen naar de gang. ‘Mevrouw Barton, wilt u zo vriendelijk zijn om dokter Henshaw uit te laten? En laat hem alstublieft weten dat hij hier niet meer welkom is.’

Mark probeerde zijn hoofd leeg te maken en logisch na te denken. ‘Waar is uw vader?’ Was de man er niet om zijn dochters te troosten, om er voor hen te zijn? Marissa was nog maar zeventien.

‘Hij heeft een afspraak met de begrafenisondernemer. Niet dat het u iets aangaat, want moeder is uw patiënt niet meer.’

Mark keek langs haar gespannen gestalte naar mevrouw Barton die klaarstond bij de voordeur. Het drong tot hem door dat hij zijn hoed niet had afgezet en zijn overschoenen niet had uitgetrokken. De huishoudster opende de deur en wierp hem een doordringende blik toe.

Hij voelde zich nog ellendiger. Hij had geen andere keuze dan naar de deur te lopen. Daar draaide hij zich nog een keer om. ‘Laat het me alstublieft weten als ik iets voor u kan betekenen, juffrouw Wardrop.’

Ze stak haar kin naar voren en keek hem met een harde blik aan. ‘Na gisteravond denk ik niet dat dat ooit nog het geval zal zijn.’

2

April 1944

De geur van voorjaarsregen en lentegroen waaide naar binnen door het raam van de kamer waar Isabelle achter haar moeders Franse bureau zat. Drie maanden na het overlijden van haar moeder was Isabelle nog bezig met het versturen van bedankkaartjes naar bekenden van haar vader die ter nagedachtenis aan haar moeder geld hadden gedoneerd aan de goede doelen waarvoor zij zich had ingezet. Isabelle zuchtte en legde haar pen neer.

O, mama, ik mis u zo. Ik probeer uw werk voort te zetten, maar zonder u is het niet hetzelfde.

De flamboyante Franstalige Canadese Monique Wardrop had met haar gevoel voor dramatiek de bestuursleden van diverse goede doelen voor zich weten te winnen. Toen Isabelle met haar moeder was gaan samenwerken, hadden de bestuursleden haar met respect behandeld – voornamelijk uit ontzag voor Monique. Maar nu haar moeder er niet meer was, was het duidelijk dat ze Isabelle te jong vonden om de verantwoordelijke taak op zich te nemen. Toch was ze vastbesloten haar moeders werk voort te zetten, ongeacht hoelang het zou duren totdat ze serieus genomen zou worden.

‘Excuseer, juffrouw. Er is bezoek.’ Mevrouw Barton stond bij de deur.

‘Wie is het?’ Isabelle begon er een beetje genoeg van te krijgen dat er steeds mensen onaangekondigd langskwamen. Inclusief mannen die met haar uit wilden. Begrepen ze niet dat ze moe was? Dat het haar veel energie kostte om te doen alsof het allemaal wel ging, terwijl ze in diepe rouw was?

‘Het is meneer Noland. Zal ik tegen hem zeggen dat u met iets anders bezig bent?’

Isabelle wierp een blik op de koperen klok op haar moeders bureau. Marissa zou pas over een uur uit school komen. Ze kon wel wat tijd vrijmaken voor een kort bezoek. ‘Nee, dat hoeft niet, het kan wel even.’ Ze kwam overeind uit haar stoel, streek haar rok glad, keek of haar kousen recht zaten en liep naar de salon.

Sinds moeders overlijden deed vader extra z’n best om haar aan zo veel mogelijk geschikte vrijgezellen voor te stellen. ‘Het was jouw moeders verlangen om jou gelukkig getrouwd te zien,’ had hij al herhaaldelijk tegen haar gezegd. ‘Ik moet haar laatste wens vervullen.’

Telkens wanneer ze met elkaar praatten, raakte het Isabelle om haar vader verdrietig te zien. Ze had de moed niet om tegen hem te zeggen dat hij moest stoppen met zijn best doen. In plaats daarvan nam ze haar moeders plek in naast vader, vergezelde ze hem naar sociale aangelegenheden waar hij werd verwacht en besteedde ze aandacht aan de vrijgezelle mannen aan wie haar vader haar voorstelde. Hoewel ze de meesten vreselijk saai vond, had Roger Noland een streepje bij haar voor omdat hij zo vriendelijk was.

‘Dag, Roger.’ Isabelle liep met opgeheven hoofd de kamer in, vastbesloten om zich opgewekt voor te doen.

Hoewel Roger niet op een klassieke manier knap was, had hij wel wat aantrekkelijks. Zijn rechte neus, zijn hoge voorhoofd en zijn sterke kaaklijn trokken de aandacht en zijn zelfverzekerde houding zorgde ervoor dat overal waar hij binnenliep hoofden zijn kant op draaiden.

‘Wat een onverwacht genoeg,’ zei ze, terwijl ze naar hem toe liep. ‘Wat brengt jou hier?’

Hij boog zich naar haar toe en gaf haar een licht kusje op haar wang. ‘Ik heb toch geen andere reden nodig dan dat ik jouw mooie gezichtje wil zien?’

Haar wangen werden warm. Onder normale omstandighe-

den zou ze hebben gereageerd met een flirterige kwinkslag, maar vandaag kon ze daar de energie niet voor opbrengen. ‘Mag ik je iets te drinken aanbieden?’

‘Nee, dank je. Ik kan niet lang blijven. Ik kom alleen even langs om je uit te nodigen om morgenavond met me uit eten te gaan.’

Ze fronste. ‘Was het niet gemakkelijker geweest om te bellen?’

‘Dan zou het gemakkelijker voor je zijn geweest om te weigeren. Dat wilde ik niet. Persoonlijk een uitnodiging afwijzen is veel moeilijker.’ Hij grinnikte en keek haar smekend aan.

Er speelde een glimlachje om haar lippen. ‘Dat is wel waar, denk ik.’

‘Heeft het gewerkt?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Verblijd je mij morgen met jouw aanwezigheid?’

Ze voelde een vonkje enthousiasme in haar binnenste. Haar leven ging nu al maanden gesluierd in verdriet. Misschien mocht ze wel weer een leuke avond in de stad hebben met een nette heer, een man die vader helemaal zag zitten als mogelijke huwelijkspartner voor zijn dochter.

Van alle mannen die haar ouders het afgelopen jaar toestemming hadden gegeven om zich aan hun dochter voor te stellen, waren er voor Isabelle maar drie uit gesprongen: Adam Templeton, Elias Weatherby en Roger Noland. En van die drie was Roger, een vastgoedmakelaar die in vaders bedrijf werkte, degene naar wie haar voorkeur uitging. Hij was slim en had een fijn gevoel voor humor. In de periode vlak na moeders overlijden was hij de enige geweest die haar wat had kunnen opvrolijken.

In de weken en maanden na moeders overlijden had hij contact gehouden, zonder haar onder druk te zetten om een afspraakje met hem te maken, maar hij had haar telkens laten weten dat hij er zou zijn wanneer ze hem nodig had. Adam Templeton had haar een briefje en een bos bloemen gestuurd om haar te condoleren, en hij had zich tijdens de

afscheidsreceptie erg om haar en Marissa bekommerd. Maar Elias Weatherby had alleen een onpersoonlijke kaart gestuurd en, op een korte groet bij de begrafenis na, had hij niets meer van zich laten horen.

Ze keek Roger aan en glimlachte, iets wat ze de laatste tijd niet vaak deed. 'Ik ga graag met je uit eten, Roger.' Misschien zou haar leven toch weer een beetje normaal kunnen worden. Misschien was dit daar het begin van.

'Mooi.' Hij keek haar stralend aan; de kuiltjes in zijn wangen waren duidelijk zichtbaar. 'Ik reserveer bij Le Beau Monde en we maken er een bijzondere avond van.' Met een zwierige beweging bracht hij haar hand naar zijn lippen. 'Tot morgen, dan.'

Bij het zien van de glinstering in zijn ogen maakte haar hart een sprongetje. Le Beau Monde was een romantisch restaurant. Was hij van plan om tijdens het diner een aanzoek te doen? Bij die gedachte begon haar hart te bonzen.

Wat zou ze dan antwoorden?

Mark schopte zijn schoenen, die onder de modder zaten, uit voordat hij zijn huis binnenging. Hij was niet van plan geweest om voor zijn dienst in het ziekenhuis naar huis te gaan, maar door de gestage regen waren de wegen in de achterbuurt veranderd in een grote modderpoel en waren zijn broek en schoenen vies geworden. Voordat hij zijn opwachting kon maken in het ziekenhuis, moest hij zich omkleden. Hij trok zijn jas uit, hing hem aan een haak en wilde net naar boven lopen toen hij geluiden in de keuken hoorde.

Mark fronste. 'Josh, ben jij dat?' Hij keek op zijn horloge. Zijn broer zou nog niet thuis moeten zijn van school. 'Ja.' Dat korte antwoord maakte Mark niet duidelijk waarom zijn broer niet gewoon bij de scheikundeles was.

Met een zucht liep hij naar het achterste gedeelte van het huis.

Josh stond bij het aanrecht een glas melk voor zichzelf in te schenken. De vaat stond opgestapeld in de gootsteen – de afwas die Josh vanochtend voor zijn vertrek eigenlijk had moeten doen.

‘Waarom ben jij zo vroeg thuis?’ Mark deed zijn best om neutraal te klinken en wilde zijn broer het voordeel van de twijfel geven en eerst zijn verhaal aanhoren.

Zonder zich om te draaien haalde de slungelige jongen zijn schouders op. ‘De les ging niet door. Ik ben naar huis gegaan om vlug iets te eten voor de koorrepetitie.’

Mark voelde zijn irritatie toenemen. ‘Dat is al de tweede keer deze maand dat er zogezegd een les niet doorging. Wat is er nou echt aan de hand, Josh?’

Mark wist de laatste tijd niet wanneer zijn broer tegen hem loog of de waarheid vertelde en dat was verontrustend. Hij was gewend aan Josh’ woede, die altijd onder de oppervlakte leek te sluimeren en op de gekste momenten tot uitbarsting kon komen, maar de jongen had nog nooit zijn toevlucht genomen tot liegen. Nu, tijdens deze belangrijke fase van Josh’ opleiding, kon Mark niet toestaan dat zijn broer als een opstandige tiener zijn leven liet ontsporen.

‘Er is niets aan de hand.’ Josh draaide zich vlug om; er lag een frons op zijn gezicht. ‘Het ligt niet aan mij dat de scheideleraar onbetrouwbaar is.’

Mark rechtte zijn rug. Hij was een kop groter dan zijn zeventienjarige broer en die extra lengte had hij nodig om imposant te lijken. De laatste tijd ging Josh steeds openlijker tegen Mark in en Mark voelde dat hij zijn gezag begon te verliezen. Dat mocht hij niet laten gebeuren, want de toekomst van zijn broer was nog niet uitgestippeld. Mark wilde dat Josh zich zou richten op de toekomst die hun ouders voor hen allebei voor ogen hadden gehad. ‘Misschien moet ik eens met de man gaan praten. Beseft hij niet dat het eindexamen al over twee maanden is?’

Josh keek een beetje ongemakkelijk. ‘Het is maar een schei-

kundeles, Mark. Zo belangrijk is het niet.'

'Natuurlijk is het wel belangrijk. Het kan effect hebben op jouw cijfers. Om geneeskunde te kunnen studeren, heb je goede cijfers nodig voor wiskunde en scheikunde.'

Josh kreeg een gespannen uitdrukking op zijn gezicht, draaide zich om en pakte zijn glas. 'Geneeskunde studeren is nog heel ver weg.'

'Toch zijn goede cijfers belangrijk om toegelaten te worden tot de universiteit. Ik begrijp niet –'

'Wil je erover ophouden, alsjeblieft?' Josh grimaste, trok zijn neus op en stormde langs Mark. 'En trouwens, je stinkt naar het riool. Waarom blijf je naar de achterbuurt gaan?'

Mark schrok van Josh' minachtende toon. 'De mensen die daar wonen, hebben ook medische zorg nodig. Dat ze arm zijn betekent niet dat ze ons respect en ons mededogen niet verdienen.'

Die filosofie had hun vader hun ook altijd onderwezen. *'Arme mensen hebben net zo veel recht op medische zorg als rijke, zoon. Vergeet dat nooit.'* Thaddeus Henshaw was het schoolvoorbeeld geweest van een plattelandsdokter. Zelfs toen hij was uitgeweken naar de stad, had hij ervoor gezorgd dat iedereen die zijn praktijk binnenwandelde zich gezien voelde. Iets wat Mark nu ook nastreefde.

'Maar je hebt het al zo druk met het ziekenhuis, het opvanghuis en je eigen patiënten. Waarom doe je dit er ook nog bij?'

Als Mark de gekwetste uitdrukking op Josh' gezicht niet had gezien, zou hij zich niet hebben gerealiseerd wat er achter zijn gemopper zat – het feit dat Mark ontzettend lange dagen maakte en weinig tijd doorbracht met zijn broer.

'Ik heb je dit al eens uitgelegd,' zei hij, terwijl hij achter Josh aan de gang in liep. 'Dokter-zijn is voor mij niet gewoon een baan of een manier om geld te verdienen. Het is mijn roeping, net als het vaders roeping was. Het is mijn opdracht om mijn medeburgers te dienen, ongeacht hun sociale status.'

Toen Mark bij de trap bleef staan ving hij iets op van de sterke geur die hem omringde. Dat herinnerde hem eraan waarom hij naar huis was gegaan. 'Ik moet me omkleden en dan naar het ziekenhuis. Er staat nog wat ham in de koelkast, voor als je terug bent van de koorrepetitie.'

'Oké.'

'O, en Josh? We hebben het nog een keer over jouw planning voor deze laatste maanden van het schooljaar. Het is belangrijk om gefocust te blijven.'

Josh rolde met zijn ogen, liep met grote passen de gang door, stapte naar buiten en liet de deur hard achter zich dichtslaan.

Mark zuchtte. Er was wat met Josh aan de hand, iets waar hij zijn oudere broer niet van op de hoogte had gesteld.

'Lieve God,' fluisterde hij, 'als u over ons waakt, help me om erachter te komen wat er met Josh aan de hand is. En help me ervoor te zorgen dat hij geen fouten maakt waarmee hij alles op het spel zet.'

Hij was de laatste tijd vaker gaan bidden. Hij had alle hulp nodig die hij kon krijgen, want hij was de laatste jaren in z'n eentje verantwoordelijk geweest voor de opvoeding van zijn broer en dat was de moeilijkste taak die hij ooit had gehad.

Toen hun ouders waren omgekomen bij een auto-ongeluk, had Mark zichzelf met veel moeite staande weten te houden en had hij zijn studie geneeskunde afgerond. Het was altijd het plan geweest dat hij na zijn afstuderen bij zijn vader in de praktijk zou komen en dat ze zouden samenwerken. Thaddeus was de dagen aan het aftellen geweest tot die dag zou komen en hij had gehoopt dat Josh zich uiteindelijk ook bij hen zou voegen.

'Mijn twee jongens, allebei arts,' had hij vaak gezegd. 'Wat is er nou mooier dan dat?'

Nu twijfelde Mark er voor het eerst aan of hij zijn vaders droom kon waarmaken.

Hij klemde zijn kaken op elkaar en voelde zijn vastbera-

denheid toenemen toen hij naar boven liep. Hij zou zich er nog meer voor inzetten om ervoor te zorgen dat het lukte, want falen was geen optie.

EEN AANGRIJPENDE HISTORISCHE ROMAN OVER LOSLATEN EN LIEFHEBBEN

Toronto, 1944. Binnen korte tijd ligt het leven van Isabelle Wardrop overhoop: ze is haar beide ouders, geld én huis kwijtgeraakt. Nu moet ze wanhopig op zoek naar een baan om voor haarzelf en haar zusje te zorgen. De enige die haar kan helpen, is Mark Henshaw – uitgerekend de persoon die ze schuldig acht voor haar moeders dood.

Mark bewondert Isabelle al tijden en wil haar graag bijstaan na de tragische dood van haar ouders. Maar wanneer Marks broertje en Isabelles zusje samen in de problemen raken, dreigen Mark en Isabelle nóg verder uit elkaar te drijven. En dat terwijl ze elkaar nu juist harder nodig hebben dan ooit...

Susan Anne Mason schrijft meeslepende historische romans. *Terug naar Bennington Place* is het los te lezen slotdeel van haar *Thuiskomst*-serie, waarin ze een realistisch beeld schetst van de sociale uitdagingen uit de jaren '40. Eerder verschenen *Het toevluchtsoord voor gebroken harten* en *Een plek om te blijven*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

9 789029 173659

www.kokboekencentrum.nl